

В 1930 року її було направлено на навчання в Київський агроекономічний інститут на останній курс робфаку, який закінчила в 1931 році та повернулася до своєї родини в Славутський район. В той час у неї на руках вже була маленька шестимісячна дитина. За рекомендацією та направленням партійних органів Анастасію Миколаївну було призначено на посаду судді Славутського району, з 1933 року – Жмеринського району, а з 1937 року - судді у м. Вінниці. З 1938 року Анастасія Миколаївна перевелася в Вінницький обласний суд на посаду ст. консультанта.

В 1939 році через важке захворювання вона звільнилася з суду та перейшла на роботу у Вінницьку колегію адвокатів, де працювала до 1944 року (під час евакуації з 1941 по 1944 р.р. адвокат у Чкаловській області).

З 1944 року Анастасія Миколаївна по 1948 р.р. знову працювала на посадах судді районного та обласного судів Вінницької області.

В 1948 році за заявою її було знову прийнято у Вінницьку колегію адвокатів.

В 1955 році Самсонік А.М. закінчила повний курс ВЮЗІ.

Не оминула Самсонік А.М. і кривава рука репресій тоталітаризму. В 1938 році було заарештовано та засуджено за видуманим звинуваченням позасудовим органом її чоловіка до 8 років позбавлення волі, який помер у місцях позбавлення волі в 1943 році.

На той час у Анастасії Миколаївни було на руках двоє дітей – син , 1928 року народження та дочка, 1932 року народження, яких вона була змушена ростити та виховувати самостійно.

Не дивлячись на такі складні життєві обставини, Анастасія Миколаївна добросовісно пропрацювала в адвокатурі до 15 березня 1965 року (до виходу на пенсію) адвокатом, завідуючою юридичною консультацією та консультантом-кодифікатором.